

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 16 grudnia 2010 r. w sprawie T-19/07 Systran i Systran Luxembourg przeciwko Komisji, wniesione w dniu 2 marca 2011 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-103/11 P)

(2011/C 145/18)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. van Rijn, E. Montaguti i J. Samnadda, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów A. Berenbooma i M. Isgoura)

Druga strona postępowania: Systran SA i Systran Luxembourg SA

Żądania wnoszącego odwołanie

- stwierdzenie dopuszczalności i zasadności odwołania,
- uchylenie wyroku z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie T-19/07 Systran i Systran Luxembourg przeciwko Komisji, w którym częściowo uwzględniono skargę odszkodowawczą przeciwko Komisji, a w następstwie uchylenia, wydanie ostatecznego orzeczenia w sprawie odrzucającego skargę jako niedopuszczalną, lub oddalającego skargę jako bezzasadną,
- obciążenie spółek Systran i Systran Luxembourg całością kosztów poniesionych przez nie same i przez Komisję,
- ewentualnie, uchylenie wyroku z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie T-19/07 Systran i Systran Luxembourg przeciwko Komisji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi na poparcie odwołania osiem zarzutów. Twierdzi, że wyrok obarczony jest szeregiem błędów uzasadniających jego uchylenie. Wsuwa zarzuty względem właściwości Sądu do rozpoznania sprawy, przestrzegania przez Sąd zasad postępowania oraz spełnienia trzech przesłanek, których łączne spełnienie jest zgodnie z orzecznictwem niezbędne do powstania odpowiedzialności pozaumownej Wspólnoty: istnienia czynu bezprawnego, szkody i związku przyczynowego między czynem bezprawnym a szkodą.

W pierwszym zarzucie Komisja podnosi, że Sąd naruszył prawo w zakresie zakwalifikowania sporu jako pozaumownego, a w związku z tym stwierdzenia swojej właściwości do rozpoznania tego sporu.

W drugim zarzucie skarżąca podnosi, że Sąd naruszył prawo do obrony Komisji oraz zasady dotyczące rozkładu ciężaru dowodu.

W trzecim zarzucie Komisja podnosi nieprawidłowe stosowanie norm prawa autorskiego w zakresie własności praw autorskich.

W czwartym zarzucie Komisja utrzymuje, że Sąd rażąco naruszył prawo w zakresie oceny istnienia, po pierwsze, naruszenia prawa własności intelektualnej, a po drugie, naruszenia know-how Systran.

Piąty zarzut dotyczy tego, że Sąd popełnił oczywisty błąd w ocenie uznając, iż rzekome bezprawne działanie Komisji stanowi wystarczająco istotne naruszenie, przez co spowodował naruszenie zasad odpowiedzialności pozaumownej Unii Europejskiej.

W szóstym zarzucie skarżąca utrzymuje, po pierwsze, że Sąd naruszył prawo przy interpretacji wyjątku określonego w art. 5 dyrektywy 91/250/EWG, a po drugie, że uchybił obowiązkowi uzasadnienia w zakresie art. 6 wspomnianej dyrektywy.

W siódmym zarzucie Komisja podnosi, że Sąd, po pierwsze, dokonał oczywiście nieprawidłowych ustaleń faktycznych, wypaczył dowody i popełnił oczywiste błędy w ocenie, a po drugie, uchybił obowiązkowi uzasadnienia w zakresie istnienia związku przyczynowego.

Wreszcie, zarzut ósmy dotyczy tego, że przyznając Systran odszkodowanie w kwocie 12 001 000 EUR Sąd, po pierwsze, dokonał oczywiście nieprawidłowych ustaleń faktycznych, wypaczył dowody i popełnił oczywiste błędy w ocenie, a po drugie, uchybił obowiązkowi uzasadnienia w zakresie obliczenia wartości szkody.

Skarga wniesiona w dniu 2 marca 2011 r. — Komisja przeciwko Irlandii

(Sprawa C-108/11)

(2011/C 145/19)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal i C. Soulay, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że Irlandia uchybiła zobowiązaniom, jakie ciążyą na niej na mocy art. 96, art. 98 w związku z załącznikiem III oraz art. 110 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾ w ten sposób, że stosuje stawkę podatku VAT w wysokości 4,8% w odniesieniu do dostaw chartów oraz koni, które nie są zazwyczaj wykorzystywane przy produkcji żywności, do wynajmu koni oraz do niektórych usług inseminacyjnych;

— obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 96 dyrektywy o podatku VAT standardowa stawka tego podatku, ustalana przez każde państwo członkowskie na poziomie nie niższym niż 15 %, ma zastosowanie do wszelkich towarów i usług. Stawka niestandardowa może być stosowana jedynie wówczas, gdy zezwala na to inny przepis tej dyrektywy.

Artykuł 98 dyrektywy o podatku VAT stanowi, że państwa członkowskie mogą stosować jedną lub dwie obniżone stawki podatku VAT w odniesieniu do towarów i usług wymienionych w załączniku III do dyrektywy. Towary i usługi będące przedmiotem niniejszej sprawy nie figurują w tym załączniku.

Dyrektywa o podatku VAT zawiera także przepisy przejściowe, na mocy których państwa członkowskie mogą w dalszym ciągu stosować stawki odbiegające od ogólnych przepisów dyrektywy dotyczących struktury i poziomu stawek podatku VAT pod warunkiem jednak, że przepisy takie obowiązywały według stanu na dzień 1 stycznia 1991 r.

Zgodnie z art. 113 dyrektywy o podatku VAT, w sytuacji gdy według stanu na dzień 1 stycznia 1991 r. dane państwo członkowskie stosowało stawkę obniżoną niższą niż stawka minimalna określona w art. 99, może ono, w odniesieniu do objętych tą stawką towarów i usług, stosować jedną ze stawek obniżonych przewidzianych w art. 98. Ponieważ jednak stawka stosowana przez Irlandię w odniesieniu do spornych towarów i usług jest niższa niż stawka minimalna określona w art. 99 dyrektywy, państwo to nie może powoływać się na art. 113.

Artykuł 110 dyrektywy ma również zastosowanie do stawek niższych niż stawka minimalna określona w art. 99. Jest to przepis przejściowy odnoszący się do niektórych przepisów krajowych, wydanych z uwagi na jasno określone cele społeczne (tj. w celu obniżenia obciążenia podatkowego towarów i usług zaspokajających podstawowe potrzeby społeczne) i z korzyścią dla odbiorcy końcowego. Komisja twierdzi, że dostawy koni i chartów (niewykorzystywanych przy produkcji żywności), wynajem koni oraz usługi inseminacyjne nie mogą być uznane za niezbędne do zaspokajania podstawowych potrzeb społecznych. Komisja twierdzi następnie, że ponieważ znacząca część

koni oraz chartów wykorzystywana jest dla potrzeb wyścigów lub rozrodu, nie można uznać, by korzyść ze spornego unormowania odnosił odbiorca końcowy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 4 marca 2011 r. — Purple Parking Ltd i Airparks Services Ltd przeciwko Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

(Sprawa C-117/11)

(2011/C 145/20)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona apelująca: Purple Parking Limited i Airparks Services Limited.

Druga strona postępowania: Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

Pytania prejudycjalne

1) Jakie konkretne czynniki sąd krajowy powinien wziąć pod uwagę przy rozstrzygnięciu, w stanie faktycznym takim jak w niniejszej sprawie, czy podatnik świadczy jedną usługę parkingową podlegającą opodatkowaniu, czy też dwie odrębne usługi, to jest usługę parkingową oraz usługę przewozu osób?

W szczególności:

a) Czy do niniejszej sprawy ma zastosowanie rozumowanie przyjęte przez Trybunał Sprawiedliwości w sprawie C-349/96 Card Protection Plan oraz w sprawie C-41/04 Levob? W szczególności, czy sporne usługi przewozowe można uznać za pomocnicze względem usług parkingowych lub też tak ściśle z nimi powiązane, tak że tworzą one, obiektywnie rzecz biorąc, jedno niepodzielne świadczenie gospodarcze, którego dzielenie byłoby sztuczne?